

για τοῦ καρραγωγέως τὸ ξύλο καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ ἡμιθανοῦς ζώου εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἀπαισίου ἀνθρώπου. Ἀπειράδην νὰ ὁμιλήσω, ἀλλὰ ὁ ἀγριάνθρωπος μὲ προσέβλεψε τόσον βλοσυρῶς, ὥστε ἔσπευσα νὰ φύγω διὰ νὰ μὴ λάβω τὴν θέσιν τοῦ ἀλόγου.

Κακόμοιρα ζωά !

Ὁ κ. Φαλταίτς — ναυτικός καὶ διηγηματογράφος — τυχαίως διελθὼν ἐκ Σκιάθου ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν. Ὁχι ἀρχαιολογικὴν, ἀλλὰ μελαγχολικὴν. Εἶδε τὰς δύο ἀδελφὰς τοῦ Παπαδιαμάντη πενομένας. Ἐγραψε ἐν ἄρθρον, ὁ τύπος ἐν ἀξιαστάτῳ τὴν φορὰν αὐτὴν ἀρμονία συνειννήθη, μικροῦρανοι διενεργήθησαν, οἱ ὅποιοι ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν 2500 δραμῶν. Εἰς τὴν ἐξευτελιστικὴν αὐτὴν καὶ διὰ τὸ ἀδιάφορον Κράτος καὶ διὰ τοὺς σιγῶντας φιλολογικούς Συλλόγους ἐνέργειαν, ἔδωσε τέρμα ἡ προσφορὰ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος ὅπερ ἀνέλαβε νὰ στέλλῃ μνημιαῖος ἐπίδομα 100 δρ. εἰς τὰς στερουμένας ἄρτου ἀδελφὰς τοῦ μεγάλου διηγηματογράφου. Ἐξ ἄλλου, τὸ Κοινωτικὸν συμβούλιον Σκιάθου ἔχει ψηφίσῃ 2.000 δρ. διὰ τὴν ἀνέγερσιν μνημείου τοῦ Παπαδιαμάντη. Ὁ τόσον μετριώφρων καὶ φιλόστοργος συγγραφεὺς θὰ ἀπέστεργε κάθε τιμὴν ἐφ' ὅσον αἱ ἀδελφαὶ του δυστυχοῦν. Ἀντὶ μνημείου, στέγην ἂς δώσῃ ἡ Κοινότης Σκιάθου. Ἐνα σπιτάκι ἐνόσω ζοῦν ἂς δωρηθῇ, διὰ νὰ μὴ ζητηθοῦν καὶ ἄλλοι ἔρανοι ἀργότερα.

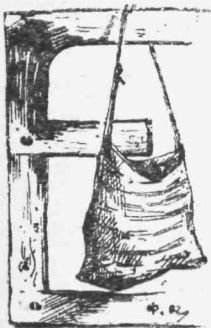
Ταυτοχρόνως σχεδόν, ἀνεσύρθη ἐκ τῆς λήθης καὶ ἐν ὄνομα ἰσάξιον τοῦ Παπαδιαμάντη. Ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης, συμπατριώτης καὶ συμμαθητὴς τοῦ πρώτου, διηγηματογράφος καὶ

αὐτὸς, θρησκώληπτος ὅπως ἐκεῖνος, ἀνεκαληφθὴ ζῶν ἀσκητικῶς εἰς ἓν σπιτάκι ἀποκέντρου συννοικίας ἐν μέσῳ ἀγιογραφῶν καὶ συναξαρίων, ἀπόμαχος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ζωῆς. Τὸ σκορπισμένον καὶ δυσεύρετον ἔργον του οὐδεὶς μεγάλος σχῆμος ἐκδοτικὸς οἶκος ἠδύοκῃσε νὰ συλλέξῃ καὶ ἐκδώσῃ, ὅπως σκορπισμένα εἶνε ἀκόμη καὶ τὰ ἔργα τοῦ Μητσάκη καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου. Καὶ ὁ γλυκὺς καὶ ἥρεμος ἐβδομηκοντούτης διηγηματογράφος ἔγκαρτερεῖ φιλοσοφῶν. Τώρα ποῦ ἔγειτε τόσος λόγος καὶ ἐνόςφω εἶνε ἐν τῇ ζωῇ πρέπει νὰ συσσωματωθῇ ἡ πολύτιμος ἐργασία του. Καὶ αὐτὸ τὸ Κράτος ἡμποροῦσε νὰ διαθέσῃ ἐν ποσὸν πρὸς ἐκδοσιν. Ὅπως ἔδωσε 5000 δρ. διὰ τὸ ἐκδεδομένον ἄλλως τε ἔργον τοῦ κ. Ἀννίνου, ἂς δώσῃ ἄλλας τόσας καὶ διὰ τοῦ κ. Μωραϊτίδου τὰ τόσον χαρακτηριστικὰ διηγήματα.

Ἡ Διαρκὴς Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις οὔτε τὸ φθινόπωρον διωργανώθη, οὔτε τὴν ἀνοιξιν θὰ ἀνοίξῃ ἐλλείψει στέγης. Αἱ ἀτομικαὶ ἐκθέσεις γίνονται εἰς τὰς νέας αἰθούσας «Ζεὺς» καὶ «Ἀνατολῆς». Ἀλλ' αἱ συνολικαί; Ἐκεῖνοι οἱ καλλιτέχναι ποῦ δὲν ἔχουν πολλὰ ἔργα ἢ δὲν θέλουν νὰ ἐκθέσουν ὅ,τι δῆποτε ἔχουν; Διὰ τὸ οἶκῃμα μονίμου ἐκθέσεως νόμος ἔχει ψηφισθῇ, κοινὸν 18000 δρ. παρεχωρήθη, ἐπιτροπὴ συνεστήθη, ὁ χώρος — εἰς τὸν περίβολον τῆς Βουλῆς — ὑπάρχει, δωρεὰ τοῦ κ. Κογεβίνα 5000 προσεφέρθη καὶ ὅμως ἡ Ἑλλ. τέχνη μένει ἄστεγος καὶ δι' αὐτὸ ἀθέατος. Τὸ Ζάππειον χρησιμοποιεῖται δι' ἄλλας ἀνάγκας. Τί θὰ γίνῃ κύριε τμηματάρχα τῶν Καλῶν Τεχνῶν; Σὰς ἐρωτῶμεν μὲ δύο ἐρωτηματικά. ΔΑΦΝΙΣ

ΤΟ 1918 ΕΝ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝῃ

ΠΗΡΕΑΣΜΕΝΟΝ ἐκ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως ἐξαιρετικὴν μορφήν δὲν παρουσιάζει τὸ λήξαν ἔτος ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ τέχνῃ παρ' ἡμῖν. Ἡ κίνησις ἐξεδηλώθη κυρίως εἰς διαλέξεις συναυλίας καὶ θεατρικὰ ἔργα. Τὰνέα βιβλία ὀλίγα, ὥς ἐκ τῶν δυσμενῶν ἐκδοτικῶν συνθηκῶν.

Ἀρχαιολογία. — Ἀνασκαφαὶ κατὰ τὸ 1918 ἐνηργήθησαν ἐν Λεβαδείᾳ, ἀνευρεθέντων νέων κτιρίων, ἐν Σαλαμῖνι ἀνασκαφείσης τῆς ἀρχαίας πόλεως ἐν Τεγέᾳ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρ-

τέμιδος, ἐν Ἐλευσίνι εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς Δήμητρος, ἐν Ἡρακλείῳ καὶ Κονάβῳ τῆς Κρήτης, ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνευρεθέντος μεγάλου οἰκοδομήματος καὶ Μωσαϊκῶν, ἐν Ὠρωπῷ.

Εὐρήματα εὐρέθησαν ἐν Θήβαις, ἐν Τεγέᾳ, ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης, ἐν Ἰκαρίᾳ. Ἐπεριστώθησαν αἱ ἐπισκευαὶ τοῦ Μιστρά καὶ τῆς Μονῆς τοῦ ὁσίου Λουκά Λεβαδείας. Ἰδρύθη καὶ ἡ Βυζαντιολογικὴ Ἐταιρεία.

Διαγωνισμοί. — Ὁ Σεβαστοπούλειος γλωσσικός, ὁ Δ' Ἀβερῶφειος δραματικός (διαμοιρασθέντος τοῦ χρηματικοῦ βραβείου εἰς τὰ ἔργα ὁ Ἀπόστρατος, Νεράϊδα, Μάτια τῆς ἀγάπης, Ἅγιος Δημήτριος καὶ ὁ Γελοτοποιὸς τοῦ Βασιλέως). Φιλαδέλφειος (οὐδενὸς βραβευθέν-

τος). Προεκηρύχθησαν εἰς καλλιτεχνικὸς δι' εἰκόνας τῶν σχολείων καὶ εἰς ἱστορικὸς διὰ τὰ Δωδεκάνησα.

Ἰωβιλαία.—Ἐωρτάσθησαν αἱ ἑκατονταετηρίδες τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλλιφορνίας, τοῦ θανάτου τοῦ μουσουργοῦ Μεχὺλ, τῆς γεννήσεως τοῦ Γκουνῶ, τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Λεκόντ Δέ-Λίλ, τοῦ κοινωνιολόγου Μάρξ, τοῦ θανάτου τοῦ Τουργένιεφ.—Ἐδόθη ἡ 1500 παράστασις τοῦ Φάουστ, τῆς Κάρμεν καὶ τῆς Μινιόν.

Διαλέξεις.—Περὶ τῶν θεατρικῶν συγγραφέων ἐν τῷ Παρνασσῷ ὑπὸ τῶν κ. κ. Λάσκαρη, Πῶλ, Πολίτου, Ἀγγελοπούλου καὶ Φραγκιά.—Δεσμίνη περὶ γυναικῶν, Βραχάνη περὶ Ἐθν. μουσικῆς, Κωνσταντινίδου περὶ Ἀλζάρεβιτς.—Εἰς τὰ «Διονύσια» Ἡλιάδης περὶ Τουρκικοῦ θεάτρου, Λιδωρίκης περὶ παντομίμας Συναδινὸς περὶ τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, Βουτιερίδης περὶ τῆς γυναικὸς παρὰ Σοφοκλεῖ, Σπανοῦδης περὶ Χαμίτ, Φίληντρας περὶ Θράκης. Εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν ἑταιρείαν Σωτηρίου περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου, Ἀνδρεάδης περὶ Δίλκε, περὶ Ροῖδου, Wace περὶ Ἀσιγγος περὶ Φίνλεϋ, Κουκουλὲς περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Βυζαντινῶν, Μῶσον περὶ ἐξωραϊσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν.—Κολομοίρης περὶ Ἐθν. μουσικῆς, Μπασδάρι περὶ τοῦ β' ἁσματος τοῦ Παραδείσου τοῦ Δάντε, Ρουσσελ περὶ Ροστάν, Φιλήντας περὶ τοῦ Δασκάλου, Παρορίτης, Ταγκόπουλος καὶ Βελμύρας περὶ Ψυχῆς, Παράσχος περὶ Βεράρεν, Τσάκωνας περὶ ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ, Μελετόπουλος περὶ ἐγκλήματος, Ἀντωνοπούλου περὶ κοινωνισμοῦ, Γκινόπουλος περὶ τῆς Ἑλληνίδος, Θωμόπουλος περὶ Ροντέν, Λαμπελὲτ περὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Δ' Ἀννούτσιο.—Διαλέξεις ἀλυτρώτων (Χ. Παπαδόπουλος καὶ Δαμβέργης).—Μινάρδος ἐν τῇ Λέσχῃ Ἑλισθημόνων τρεῖς διαλέξεις περὶ ἀρχαίας λυρικῆς ποιήσεως.—Ἀγγλοελληνικοῦ Συνδέσμου: Ράδος περὶ Τζώρτζ, Καλαποθάκης περὶ Κάνιγγος.—Συμμαχικαὶ εἰς τὰ «Διονύσια»: Φονζέρ περὶ Ἑλληνισμοῦ, Παπᾶς περὶ Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης, Γεννάδης περὶ Μακεδονίας, Waïs περὶ τῆς πολεμικῆς δράσεως τῆς Ἀμερικῆς, Καλαποθάκης περὶ Ἀγγλικῆς δράσεως, Χίλλ περὶ ἀποικιῶν, Δυδζέλε περὶ Βελγικῆς δράσεως, Παπαντωνίου περὶ Γαλλίας, Ρουλάν περὶ τῶν φονευθέντων Γάλλων συγγραφέων.—Φραγκοῦδης περὶ Κύπρου, Καράλη περὶ γυναικείας καλλονῆς, Στεφανίδης περὶ ὕγρου πυρὸς, Σαγιαξῆς περὶ τοῦ ἁσματος τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ, Τσιπούρας περὶ Ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ.—Περνὸ περὶ νεοελληνικῆς γλώσσης καὶ περὶ τῆς Θυσίας τοῦ Ἀβραάμ.—Ξενοπούλος περὶ νεοελληνικοῦ θεάτρου.—Σωμερίτης περὶ τῆς ψήφου τῶν γυναικῶν.

Ἐκθέσεις.—Ἐξωραϊστικῶν σχεδίων τοῦ Μῶσον.—Τρίτη Διαρκῆς καλλιτεχνική.—Ὑπὲρ τῶν πυροπαθῶν τῆς Θεσσαλονίκης ἐν τῷ «Παρνασσῷ».—Ἑλληνογαλλικὴ ἐν τῷ Ζαππεῖῳ.—Γιαλλινᾶ εἰς τὴν αἰθουσαν «Geo».—Μποκατσιάμπη.—Κογεβίνα.—Γελοιογραφική.—Μαγιάση.

Ἑορταί.—Λυκείου Ἑλληνίδων Ἑλλ. χορῶν καὶ ἁσμάτων.—Ἐσπερὶς ἐπὶ τῇ Ἐθν. ἐορτῇ τῶν Γάλλων.

Θέατρον.—Νέα πρωτότυπα ἔργα ἐδόθησαν: Πραγματικότης, Ἀδάμ, Παξινού.—Ἡ τραγωδία τῆς ζήλειας, τὸ Παιδί, Λάρμη.—Ἡ τιμὴ τοῦ Γεώργου, Συναδινού.—Δύο πιερρότοι, ἡ Παγίς, ἡ Κυρία μὲ τὰς Ἀμελείας, Βαλσαμάκη.—Καμπαρὲ, ἐπιθεώρησις Δημητράκοπούλου.—Διπλῇ φωτιᾷ, ὅπερα κωμικὴ Δημητράκοπούλου καὶ Λανράγκα.—Κοντὰ στὸ χαράκωμα, Ἡλιάδου.—Ψυχικὸς γάμος, Ποταμιάνου.—Εἰδωλον, ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ, Κ. Ροδοκανάκη.—Τελευταία θυσία, Γαλανοῦ.—Τὸ παληόπαιδο, Ἀωνόμου.—Ὁ παπποῦς, Σακελλαρίου.—Μία νύχτα μὲ φεγγάρι, Πολέμη.—Ἀνατολίτισσα Χόρν.—Μπεμπέκα, ὁπερέττα Βεκιαρέλλη καὶ Χατζηπαποστόλου.—Παναθήναια.—Πανόραμα.—Παπαγάλλος.—Τὸ Ἀγκάθι, ἐπιθεώρησις Ἀρμακόλλα.—Ρηνοῦλα, Βεάκη.—Ἡ κόρη τῶν κυμάτων, Λιδωρίκη.—Ἡ Μέλισσα, Δημητράκοπούλου.—Κλυταιμῆστρα, Π. Ροδοκανάκη.—Διαβολοκόριτσο, ὁπερέττα Φίλιππα καὶ Μαστρακίνη.—Ὁ Πλέσσας γυναικα, διασκευὴ Ξενοπούλου.—Ὁ βαπτιστικὸς τῆς Κυρίας, ὁπερέττα Σακελλαρίου.—Ξανθὲς μελαγχροινὲς, Τσοκοπούλου.—Ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, ὁπερέττα Ἀσπρέα καὶ Ἀστεριάδου.—Ἡ Ἀπογραφὴ, Βώττη.—Χαμένη, Κοκκίνου.—Ἀγριολούδο, Συρράκου.—Μανταρίνος, ὁπερέττα Μαρτίνο.—Ἐν Πάτραις: Χωρὶς δεσμά, Ἀθανασίου.—Ἀγνή, κυρίας Δενδρινού.—Ἐν Λονδίῳ. Ὁ πρίγκηψ Βαλεντίνος, Ν. Λαμπελὲτ.

Ἐρασιτεχνικαὶ παραστάσεις: Ὑπὲρ τῶν ἀναπήρων τοῦ πολέμου.—Ὑπὲρ τοῦ ἀσύλου τῶν παίδων.

Θίασος Ὠδείου: Ἀρλεζιάνα.

Καλλιτεχνία.—Καλλ. ἀναβίωσις Χαλεπᾶ.—Ἀναδιοργάνωσις Ἐθν. Πινακοθήκης.—Ἰδρυσις Μουσείου χειροτεχνημάτων.—Προκήρυξις ἀνδριάντος Καποδιστρίου.—Δωρεὰ 25,000 Ρούσσου δι' ἐν μνημεῖον τῆς 100ετηρίδος.—Εἰκόνες τῶν σχολείων.—Ἐπισκευὴ εἰκόνων Ἀκαδημίας.—Ἀποκαλυπτῆρια προτομῆς Βότση ἐν Πάτραις.—Δωρεὰ 5.000 Κογεβίνα ὑπὲρ κτιρίου Διαρκοῦς ἐκθέσεως.

Συναυλίας.—Κοτσάλη-Σοῦλτσε, Σαμοῦλη, Παπαδημητρίου, Σκέπερς, Παπαγιαννοπούλου, τέσσαρες τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου, δύο ἔμφωνίσεις τῆς μελοδραματικῆς σχολῆς Τριανταφυλλοῦ Σοῦλτσε-Φαραντάτου, Πασχάλη, δύο Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας, Βελουδίου-Γεράκη, ἔργων Καλομοίρη, Δημητράκοπούλου, Φωτιάδου, Σοῦλτσε, Κροντηροπούλου, Μουσικῆς Ἀκαδημίας, ἔργων Διάλιου, Γεννάδη, Φωκά, Ξανθοπουλίδου, Δαλεζίου, Λογκομπάρδη, Βλαστάρη, Σκαρμαγκά, ἔργων Σαμάρα, Φιλιππίδου.—Δύο Στρατιωτικῆς ὀρχήστρας.—Ὑπὲρ μικρῶν φίλων τῶν πτωχῶν.—Πρὸς τιμὴν τῆς Γαλλ. στρατιωτικῆς ἀποστολῆς.

Ἀνασύστασις ἑλληνικοῦ κουαρτέτου.—Ἐμφάνις τοῦ Πανελληνίου Μουσικοῦ Συλλόγου.—Ἐν Κηφισίᾳ, συναυλία ὑπὸ τῆς Ἀδελφῆς τοῦ στρατιώτου, Γεννάδη, Λυκούδη, Τριανταφυλλοῦ, Βολωνίη.

Ἑλλ. συναυλία ἐν Λονδίῳ. Δεσποινίδος Ἀλεξάνδριδου, Ἀμούργη, Ν. Λαμπελέτ.

Μουσικὰ γεγονότα.—Αποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς Σαμάρα.—Ἰδρυσις Στρατ. ὀρχήστρας.—Διαγωνισμὸς Ἀθηναϊκοῦ τραγουδιοῦ. (Βράβευσις τριῶν ἀσμάτων, Χατζηαποστόλου, Ροδίου, Κυπαρίσση).—Ἰδρυσις Μουσικῆς Ἐνώσεως.

Νέοι διπλωματοῦχοι τοῦ Ὁδείου μετὰ μεταλλίου: Δεσπ. Φωκά, Βισιλάκη, Τσακασιάνου, Φιλιππίδου καὶ Παπαδημητρίου.

Τὸ δαχτυλίδι τοῦ πιερρότου. Κινηματογράφικὸν μελόδραμα Λαυράγκα.

Θάνατοι.—Ἀπέθανον Γάλλοι: ὁ κριτικὸς Σεβασσὺ, ὁ φιλόσοφος Λασελιέ, οἱ ποιηταὶ Βωκὺρ καὶ Delahaye, ἡ συνθέτις Μπουλανζέ, ὁ Σινολόγος Σαβάν, οἱ μυθιστοριογράφοι Ἰουδιθ Γκωτιέ, Ὀνέ, Πελαδάν, Ζεβακό, Πῶλ Μαργκερίτ, οἱ μουσουργοὶ Δεμπυσσὺ καὶ Λεκόκ, οἱ δημοσιογράφοι Λατὺνς καὶ Τεράς, οἱ ζωγράφοι Μωφρᾶ καὶ Γκυγιεμέ, ὁ ποιητὴς Roy, οἱ συγγραφεῖς Φραγκόνι, Λενερεῖ, Αρλίναίρε, οἱ Ἀκαδημαῖκοι Μπουτρεῖ καὶ Λαμῆ.

Ἀμερικανοί: ὁ ποιητὴς Wan, ὁ ἱστορικὸς Κουίν. Ἀγγλοὶ, ὁ δημοσιογράφος Μπέννερ, ὁ συνθέτης Πέρις, ὁ ἠθοποιὸς Οὐντάμ. Ἰταλοὶ: ὁ μουσουργὸς Μπόιτο, ἡ μυθιστοριογράφος Τζουκάρι, ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς Ὁξύλια. Ἑλβετοί: ὁ ζωγράφος Χόδλερ καὶ ὁ συγγραφεὺς Vogt. Ὁ Αὐστριακὸς μουσουργὸς Gast. Ρῶσσοι, ὁ ζωγράφος Ρεπὶν καὶ ὁ δημοσιογράφος Βογιόβιτς.

Ἑλληνες. Οἱ λαϊκοὶ ποιηταὶ Σ. Περεισιάδης καὶ Περούλης, οἱ φιλόλογοι Α. Θεμιστοκλέους, Γ. Μάνεσης καὶ Β. Ψιλάκις, ὁ συνθέτης καὶ δραματικὸς Ι. Νικολάρας, οἱ διηγηματογράφοι Π. Ἀξιότης καὶ Ν. Κεφαλληνός, ὁ συνθέτης Α. Ρεμαντᾶς, ὁ γλύπτης Μ. Καρακατσάνης, ὁ ποιητὴς Μ. Μαγκάκης, οἱ δημο-

σιογράφοι Α. Κύρον, Κ. Κούσουλας καὶ Ν. Μπενάκης, ὁ φωτογράφος Πιλάβιος, ἡ ποιήτρια Σβορώνου, ὁ θεολόγος Φ. Παπαδόπουλος.

Μνημόσυνα φιλολογικά. Κυπ. Στεφάνου καὶ Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου.

Φιλολογία.—Ἰδρυσις ἔδρας νεοελληνικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Λονδίνου.—Δίκη Σαλώμης ἐν Λονδίῳ.—Τελετὴ ἀπονομῆς Ἀριστείου εἰς τὸν κ. Πολέμην.—Νέοι καθηγηταὶ τῆς Φιλοσοφικῆς σχολῆς: Κουγέας, Ράδος.—Παρασημοφορεῖται λογίαν.

Ἐκδόσεις πρωτοτύπων Ἑλλ. ἔργων.

Ἐπιστημονικά.—Περὶ Βυζαντινοῦ νομίσματος, Ἀνδρεάδου.—Γάμος δι' ἀντιπροσώπου Μπαλῆ.—Ψυχικαὶ ὁδὺναι καὶ ἔγκλημα, Μελετοπούλου.—Περὶ διαξυγίου Τριανταφυλλοπούλου.—Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς Πανεπιστημίου.

Ἡμερολόγια.—Ἀκαδημαϊκὸν Πατρῶν.—Μικρασιατικόν.—Σκόκου.

Ἱστορικά.—Ἱστορία φάρων, Λυκούδη.—Βυζαντινὰ πολύπτυχα. Ροδοκανάκη.—Ὁ Ἐάνθιππος ἐν Καρχηδόνι, Ράδος.

Θεατρικά.—Τὸ Μυστικὸ τῆς Βαλέραινας Ξενοπούλου.—Θεμιστοκλῆς, Καλοσύπη.

Κριτικά.—Περὶ Βύρωνος, Ἀτσεῦ.—Περὶ Μαβίλη, Πασαγιάννη.—Πέτρος Μάγνης.—Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Βουλγαρικὴ ψυχὴ εἰς τὴν δημόδιη ποίησιν, Κολοκοτρώνη (Γαλλιστί).

Μουσική.—Συνθέσεις Καβαλιέρου, Κυπαρίσση, Ροῦδου, Χατζηαποστόλου, Βεργωτῆ.

Δογοτεχνικά.—Ἀράχνη, Εὐστρατιάδου.—Ψηλὰ Βουνά, Παπαντωνίου.—Δίχως φτερά, Μικροὶ περίπατοι, Σκίπη.—Χρυσόμυιες, Χαιροπούλου.—Ὁ θάνατος τῆς ἀδελφῆς μου, Φαλτάιτς.

Πολιτικά.—Ἡ Ἑλλὰς ἐν τῇ πάλῃ, Μπότσαρη.—Ἡ μεγάλη Ἑθνικὴ κρίσις, Φραγκοῦδη.—Αἱ μικραὶ Ἑλλάδες, Σκίπη (Γαλλιστί).—Δημοκρατισμὸς τοῦ Ἑλλήνος, Φιλαρέτου.

Ποικίλα.—Ἐπετηρὶς «Παργασσοῦ» (Ἔτος ΙΓ')—Ἑλληνικὴ Ἐποποιία, Χ. Παπαντωνίου.—

Ἀναμνηστικὸν τεῦχος τοῦ Κυπαρ. Στεφάνου.

Ποιήσεις.—Ἐκ βαθέων, Τσιριμώκου.—Τραγούδια τοῦ καλοῦ καιροῦ, Ζερβοῦ.—Κ' ἐπὶ Γῆς εἰρήνη, Δούρα.—Τραγούδια σὲ μοντέρνους σκοποὺς, Μπουφίδου.—Γυρισμοὶ, Φιλύρα.—Σονέττα, Κοκκινέκη.—Τί λέν τὰ κύματα, Στρατήγη.—Τραγούδια τῆς φυλακῆς, Δαμβέργη.—Ἀσφόδελοι, Μαλακάση.—Ἀπολλώνειον ᾄσμα Σκίπη.—Τραγούδια, Αἰκ. Κατσιφοῦ.—Ἐκτον βιβλίον ἀσμάτων, Ραφτοπούλου.

Τύπος.—Νέαι ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν. Βαλ-

κανικὸς Ταχυδρόμος (Καθημερινή).—Φιλελεύθεροι Ἀρχαί.—Νέον Πνεῦμα (καθημερινή).—Ἐλεύθερον Βῆμα.—Ἐλεύθερος ἄνθρωπος.—Ὁ ἀλύτρωτος.—Ἐφημερὶς τοῦ μετώπου.—Βυζαντινὴ ἐπιθεώρησις.

Περιοδικά.—'Απ' ὅλα.—Σφαῖρα.—Νέον φῶς.—Revue de Grèce.—Les Annales Francohelleniques.—Ναυτικὴ Δόξα.—Τὸ Γέλιο.—Ὁ Βωμός.—Τὸ Μέλλον.—Ἐλεύθερον Βυζάντιον.—Πανεπιστημιακὴ ἐπιθεώρησις. Ἐπανελήφη ἡ ἔκδοσις τῆς «Λύρας». Διεκόπη ἡ «Οἰκονομικὴ Ἑλλάς».

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΦΥΡΣΤ

Ἡ φιλόξενος αἰθουσα τοῦ «Γέο» ἐστέγασε ἔργα πλήρη ὑπαίθριου φωτός, τύπους καὶ τοπεῖα τῆς Ἀττικῆς, ἐνὸς ξένου ζωγράφου τοῦ κ. Walter Fürst, Τσέχου τὴν καταγωγὴν, ἀπὸ διετίας διαμένοντος ἐν ἈθINAIS. Ἀνήκει εἰς τὴν σχολὴν εἰς ἣν ἐδόθη τὸ ὄνομα: Expressionisme. Τὰ ἔργα του δὲν ἔχουσιν ψυχὴν δὲν εἶνε ὑποδλητικά. Ἐντυπωπικὰ ἀπλῶς, διακοσμητικά. Ὁ κ. Φῦρστ κυρίως εἶνε decorateur.

«Ὑπὸ τὰ κυπαρίσσια» ἔνας συνδυασμὸς φύσεως καὶ φαντασίας, ἔχει καλὴν προοπτικὴν.

Ἡ Ἀκρόπολις—μία ἄποψις τοῦ τείχους τῆς ἀπὸ τὴν Πλάκαν εἰλημένη. Κανεὶς ἕως τῶρα ζωγράφος δὲν ἐσκέφθη νὰ παρουσιάσῃ τὴν Ἀκρόπολιν χωρὶς τὸν Παρθενῶνα. Εἶνε πρωινὴ ὥρα καὶ ὁ δρόμος ἔχει βάθος καὶ φωτισκίαν ἐπιτυχῇ.

Ὁ Κοκκιναρᾶς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λυκόφωτος εἶνε μία καλὴ σπουδὴ φωτισμοῦ. Ἡ χαράδρα τῆς Χελιδονοῦς ἀρ' ὑψηλοῦ ζωγραφισμένη εἶνε ἔργον μᾶλλον φουτουριστικόν.

Τὰ Ἀναφιώτικα, ὁ γνωστὸς συνοικισμὸς τῶν Ἀθηνῶν διασώζει τὸν ἰδιαιτέρον χαρακτηρισμὸν του, εἰς μίαν ἡρεμὸν ἀτμόσφαιραν. Ὑπὸ ἔποψιν ὁμῶς σχεδίου ὑστερεῖ. Τὰ σπίτια φαίνονται νὰ γέρονται, ὡς σεισμόπληκτα. Τὸ ἔργον ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας ἀντὶ 2,000 δρα. Οἱ «Χαρτοπαῖκται» ἔχουν συνθετικὰς ἀρετάς. Εἰς τὰς φυσιογνωμίας τῶν παικτῶν ἀποτυπῶνται ὁ κόματος καὶ ἡ ἔντασις τῆς προσοχῆς.

Ὁ πίναξ «Ἡ Μενιδιάτισσις εἰς τὴν ἐκκλησίαν» ἀποτελεῖ μίαν πρωτότυπον προσπάθειαν ἀπλοῦ λευκοῦ χρώματος χωρὶς νὰ εἶνε μονότονον καὶ εἶνε τὸ μεγαλειότερον εἰς μέγεθος ἔργον τῆς ἐκθέσεως, ἀλλ' ὅχι εἰς τέχνην μεγαλειότερον.

Αἱ προσωπογραφίαι—τύποι μᾶλλον—εἶνε καλὰ σχεδιασμένοι, μὲ μίαν περίεργον προτίμησιν γωνιωδῶν προσώπων. Ἐχουν ἑκφρασίαν, μὲ χρωματισμοὺς κτυπητοὺς, μὲ καθαρότητα, κεφαλὰί εἰργα-

σμέναι μετὰ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν.

Ὁ κλέπτῃς τῶν μήλων, ἕνα παιδί τὸ ὁποῖον φοβεῖται μήπως ἀνακαλυφθῇ εἶνε τὸ καλλίτερον. Ὁ Ριζαρίτης, ὁ Χωρικός, ὁ Μαχητὴς τοῦ Σικρᾶ μετὰ τὴν ταιριασμένην μορφήν, ὁ Λοῦστρος—ἕνα πρότυπον κλασικοῦ τύπου, ὅστις ἀπεδόθη καλλιτεχνικώτατα—τὸ Προσφυγόπουλο καὶ τὸ Ἀρρωστο παιδί πολὺ ἐκδηλωτικὸν τῆς ἐξαντλήσεως καὶ εἰς τὸ χρῶμα καὶ εἰς τὴν μορφήν—ὅλα ἑκφραστικά.

Τὴν ἑκθεσὶν συμπληρώνουν θεατρικὰ decors μιᾶς φανταστικῆς ὑπερέττας—προωρίζοντο ἀρχικῶς διὰ τὴν «Ἀσπρην τρίχα»—σκηνογραφίαι καὶ κουστούμια μὲ πολὺ γούστο, μὲ ποικιλίαν καὶ πολυτέλειαν φιλοτεχνημένα. Εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ καλλιτέχνης θὰ ἐγκατασταθῇ ἀσφαλῶς θὰ εὑρὸν μίαν καλὴν θέσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὁ κ. Φῦρστ δίδει μὲ τὴν ἑκθεσὶν του ἐν δίδαγμα πολύτιμον. Καίτοι ξένος, παρουσίασε μίαν ἑκθεσὶν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἑλληνικὰ ἔργα. Κρὶ εἰδικώτερον τὸν ἀψησάλησε ἡ συνοικία ἐκείνη τῶν Ἀθηνῶν ἡ ὁποία διατηρεῖ κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως τὸν παλαιὸν τύπον, τὸν τόσον χαρακτηριστικὸν ἀλλὰ καὶ ἀνεκμετάλλευστον ἀπὸ τοῦ καλλιτέχνης μας.

Περὶ τὰ 15 ἔργα ἡγοράσθησαν ὑπὸ τῶν κ. κ. Πάτση, Ντὲ Μπιγύ, Ἀστερίου, Σ. Βαρσιδάκη, Σαλιάρη, Τόμπρου, Μαγιάτη, Ζαρίρη, Κασδόνη, Φωκᾶ, Τσιτσουπούλου.

